

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De vidua importuna Iudici: Vindica me de adversario meo. Si nos
ita Deus non vindicat de adversariis sicut Iudex viduam, nos ita Deum non
oramus sicut Vidua Iudicem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

S A B B A T O.
DE VIDVA IMPORTVNA CREBRO HIS
VERBIS ORANTE JUDICEM:

Vindica me de adversario meo. Luc. 18.

VERITAS PRACTICA.

Si nos ita Deus non vindicat de adversarijs, sicut
Judex Viduam: Nos ita Deum non oramus
sicut Vidua Judicem.

RATIO EST, Quia si Deum non oramus quo af-
fectu Vidua Judicem, non oramus sicut illa, nec
proinde Deus nos vindicat de adversarijs sicut
Judex Viduam.

Sed cum de adversarijs oramus Deum, non ora-
mus illum quo affectu orabat Vidua Judicem.

Ergo est evidens Veritas: Et diligenter adverten-
dum quid sit quod pari Deum non oremus af-
fectu, cum multis plures & diriores patiamur
adversarios.

I. PUNCTUM.

QUAE toto capite decimo septimo san-
cti Lucae continentur, jam supra variis
in locis visa sunt, unde facta ad sequens
caput transitu, consideratione dignif-
simum est quod cum Dominus nos ad continuam
& numquam deficientem orationem hortaretur,
significat se velle nos ita importunos ut huic
penè soli videatur importunitati, sive ut alibi
dicitur *improbitati*, concessurus quod petetur.
Atque illud ut persuadeat certius, proponit Pa-
rabolam viduae tam importunae apud urbanum
praetorem seu Judicem ut his illum quotidie
vocibus interpellaret: *Vindica me de adversario
meo. Qui quidem Judex, cum esset impius & i-
niquus, qui nec Deum timeret nec hominem reve-
reretur, repellebat in dies viduam: At illa vehe-
mentius dum urgeret, Et si Deum, inquit ille, non
timeo, nec hominem revereor; tamen quia molestus
est mihi haec Vidua, vindicabo illam.* Tum con-
cludit Dominus multo id magis Deum suis praer-
aturum, si à suis sic oratur: aut certe si non ita o-
retur, non esse mirum si nostras Deus preces non
exaudiat, nec proinde hunc defectum in illum
esse conjiciendum, sed potius in nos ipsos qui
sicut oportet non oramus. Hinc nata haec Ve-
ritas modo expendenda: *Quod si nos Deus licet,*

*orantes non ita tamen vindicat de nostris adver-
sarijs, sicut Judex Viduam vindicavit; nos ita
Deum non oramus sicut orabat Vidua Judicem.*

Ratio manifestè deducitur ex Parabola, sive
ex ipsa Christi Domini Parabolam proponentis
Intentione. Cum enim in ea Dominus à mi-
nori, ut vocant, ad majus vellet ostende-
re ac certò persuadere quod numquam Deus
se orantibus desit, quomodo id persuadebit si
verum non constet quod persuadere contendi-
t? Aut quomodo id verum esse constabit
si orantes Deum, quod orabat Vidua ut se ab ad-
versarijs vindicaret, non tamen vindicat? Certè
alterutrum ex his duobus concludendum, aut
Christum non rectè id affirmasse, quod dictu ne-
fas est, & quod omnino nequit fieri; aut eos qui
videntur orare Deum, non orare sicut orandus
est, non orare sicut orabat Vidua Judicem, quod
tam facile est creditu quam factu facile. Si enim
non eadem importunitate, & non eodem cor-
dis affectu, seu affectus sinceritate, Deum oremus,
profectò non orant Deum sicut Vidua Judicem:
Nam hoc uno maximè commendatur oratio
Viduae quod esset frequens, importuna, vehe-
mens, & singulari quodam ex affectu deprom-
pta, unde hoc uno etiam Judex permotus est;
quamobrem non potest significantius exprimi
quantum oratio nostra conveniat cum oratione
Viduae, vel quantum ab ea dissentiat, nisi ex pa-
ritate vel imparitate affectus; atque adeo sicut
qui pari affectu Deum oraret, Deum orare dice-
retur sicut illa suum orabat Judicem, licet aliae
quaedam abessent circumstantiae, quia videlicet
illa est primaria & capitalis quae hoc in negotio
spectari debet; sic planè qui non eodem oraret
affectu Deum quo illa Judicem precabatur, licet
alia non deciderent, ex hoc uno tamen defectu di-
cendus est non orare sicut illa, nec orare sicut
oportet. *Populus hic labijs me honorat, cor autem
eorum longè est à me, quasi ex consequenti diceret-
tur, nulla est illorum proinde oratio quia nullus
est orantium affectus quem ita singulariter Deus
spectat in orante, ut nisi orans ex affectu oret,
non oret Deum. Adeps ille est victimae quem sibi
sem-*

Is. 29,
Matth. 15.

Levit. 3. semper offerri volebat Deus, ut expressè dicitur: *Omnis adeps, Domini erit jure perpetuo in generationibus & cunctis habitaculis vestris, nec sanguinem nec adipem omnino comedetis.* Hinc aptè David dum se adorandum aptaret cum gratia, sicut adipe & pinguedine repleatur anima mea, Id est, hoc affectu orem quo se Deus à me velit orari.

I. PUNCTUM.

SED cum de Adversariis oramus Deum non oramus illum quo affectu orabat Vidua Iudicem: & quo affectu Deus orari vult.

Triplex genus adversariorum & tantundem de ipsis orationum cogitari possit. Primum est de demonibus qui nobis maximè adversantur, & à quibus sæpè oramus liberari. Secundum est de hominibus qui vel universim oppugnantes Ecclesiam nos oppugnant, vel particularim nostræ se opponunt salutis, vel quoquo modo nos infestant.

Gal. 5.

Tertium denique de nobis ipsis; Nos ipsi nobis acius adversamur, *Caro enim concupiscit adversus spiritum; Spiritus autem adversus carnem; hac enim sibi invicem adversantur, ut non quaecumque vultis, illa faciatis, nisi se dicet cum Gratia contra vestrum huic dimicetis adversarium.* Atque hic est præ cæteris adversarius de quo vult quisque Deum orare debeat ac dicere; *Vindicta me de adversario meo.* Quod si verè ac sincerè sicut Vidua diceret, profectò vindicaretur & spiritus adversus carnem præ valeret, sicut prævaluit David adversus Philistæum. Sed quod est dolentissimè deplorandum, ille est potissimum adversarius de quo dum oramus, minus cum orante Vidua consentimus, minus pari cum illa minique sincero affectu oramus. Talis quippe tantusque est internus noster affectus circa quodvis objectum, qualis quantaque est illius objecti æstimatio, sive nostrum de illo iudicium, nam appetitivæ facultates sequuntur apprehensivas: cum autem naturali iudicio corrupto & depravato parum nobis adversarium aut vix adversum illud reputemus quod repugnat spiritui, sic propterea fit, ut vix ullo affectu contra illum oremus, non eo certè quo Vidua contra suum, quia non sicut illa suum verè iudicabat adversarium ita nos nostrum credimus, imo tamquam amicum fovemus, retinemus, sustentamus & ne à nobis discedat summopore satagimus. Rectè enim S. Augustinus de hac lucta spiritus & carnis agens: *Hanc inquit, pugnam non experiuntur in semetipsum nisi bellatores virtutum, debellatores*

L. de consin.

vittiorum. Non expugnat concupiscentia mali nisi continentia bonum. Sunt autem qui legem Dei omnino nescientes, malas concupiscentias nec in hostibus deputant, eis quo mirabili cecitate servientes, in super etiam beatos se putant satiando eas potius quam domando. Quod verò dicit, legem Dei nescientes ita vivere, non eos solos comprehendit qui legem Dei penitus nesciunt, sed illos etiam qui sic effusè, sic intemperatè vivunt quasi nescirent quid Deus iusserit aut vetuerit, qui certè multi sunt ut deplorabat Apostolus: contra vero pauci qui rectam ingrediuntur viam ut expressè Dominus docuit. Et certe quis appetitum laudis & bonorum temporalium inter adversa ponat, cum sine hoc appetitu vix quisquam oblatos honores acciperet, aut illos inter bona recenseret; unde sicut omnes amant & appetunt honorem, pecuniam & voluptatem, ita hunc appetitum amant sine quo non amarent alia; *Concupiscentiam concupiscunt, ut ait Psaltes; q. d. tantum abest ut sibi adversam sentiant concupiscentiam, quin potius omne adversum sentiunt quod illi adversatur concupiscentiæ: & sibi satis non putant res humanas concupiscere nisi & ipsam ærum concupiscentiam diligant, ac novis quotidie stimulis se ad illam magis concupiscendam acuunt. Vt iniquum agerent, laboraverunt, ait Propheta, Id est, studio etiam & artificio, naturæ pronitatem à vitia concitant.*

II. PUNCTUM.

Sinos igitur non ita Deus vindicat de nostris adversariis sicut Iudex Viduam, nos ita Deum non oramus sicut Vidua Iudicem; Nos ita non censemus nostros esse adversarios contra quos tamen sæpè oramus, sicut Vidua censebat suos, nec proinde tali oramus affectus vehementia, sinceritate & constantia; sed quasi res nostra non esset, vel quasi res esset nobis indifferens, sic ositantè & languidè Deum oramus *ut oratio nostras fiat in peccatum, sicut ait Psalmista, quàm in laudem Dei, nostramque spiritus utilitatem, Si de solis illis ageretur adversariis qui vel nostro detrahunt nomini, vel bona diripiunt temporalia, vel nostris quoquo modo se opponunt cupiditatibus, quàm longè alius nostras ardor inflamaret preces! Sed cum de ipsis cupiditatum hostibus deprimendis negotium nobis cum Deo est, tam leviter illud petraetamus, ut cum ipsis contra Deum ac nos ipsos, hostibus conspirasse videamur.*

Quod certè multis modis Deum offendit. Primò, manifesta dissensio est iudicii nostri à divino Judi-

Phil. 3.

Phil. 6.

Ps. 103.

Ier. 9.

Ier. 9.

Ps. 103.

Iud.

scio, nam aliter atque ille de nostris iudicamus adversariis, Secundò, pietatis & orationis quidam abusus est, cum in re graviore levius, & in leviori gravius ac vehementius Deum precamur. Tertio, totius vite spiritualis dispendium est, nam cum illa consistat potissimum in internis animi motibus temperandis quod sit divino per orationem impetrato auxilio potius quam nostra ulla industria profectò qui Deum oret peccet, non magis illud exoret auxilium quam si penitus non oraret. Quarto, exarmamur & imbecilles valde reddimur adversus principes illos & potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum de quibus sæpe Apostolus, nam nostra contra illos armatura cum sit oratio, & mortificatio, perit illa prorsus armatura, quando acceptas non habet Deus nostras preces; & tantum demoni contra nos damus roboris quantum ipsi nobis detrahimus; nam nostra demon magis est infirmitate fortis quam vis viribus. Quintò sic impiè resistitur S. Spiritui, nam quid oremus sic ut oportet nescimus, sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Id est, postulare facit si consentimus. Nec dubium esse potest quin contra hos maxime nos inducat ad orandum quos suos deputat singulares adversarios, quod cum illi negamus quid aliud est quam contra illum obniti. Sextò, sic nobis ipsi orantes repugnamus & contradicimus. Nam cum sæpe communes tum Scripturæ, tum Ecclesiæ recitemus preces quibus vehementer excitamur adversus internos hosce nostros adversarios; quomodo nobiscum conveniemus, si mentem linguæ non concordemus; aut quomodo non à nobis ipsi dissentiemus, si aliud ore, ac corde aliud teneamus? Quid est autem hypocritam agere, nisi hoc sit?

Quamobrem cum Divo Augustino concludamus, in hunc Psalmi versum: *Prope est Dominus omnibus invocantibus eum, omnibus qui invocant eum in veritate*, ERGO, inquit, qui Deum ipsum à quo accepit de quibus gaudet, proponit his omni-

bis rebus quas accepit, ipse invocat Deum in veritate. Nam ut noverit, si talibus hominibus proponatur & dicatur, quid si ista omnia, de quibus gaudes velis tibi asserre Deum, iam non amabitur. Non erit qui dicat, Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factum est, sit nomen Domini benedictum. Sed foris cui abstulit, quid dicit? Deus quid tibi fecit? Quare mihi abstulisti, & illis dedisti? Iniquis dicit, & tuu tollis? Accusas Deum quasi iniustum, & laudas te quasi iustum. Convertere, accusa te, lauda illum. Tunc erit verus cum in omnibus bonis que facit Deus, tibi placeat; in omnibus malis que pateris, Deus tibi non displicet. Hoc est, invocare Deum in veritate. Qui sic invocant Dominum exaudit Deus; prope est, tibi est, nondum dedit quod vis, tibi est tamen. Quomodo medicus si forte aliquid imponat, vel oculo vel visceribus quod urendo sanat, si roget aeger, ut tollatur illi, medicus expectat tempus, non facit quod rogat aeger, non tamen recedit. Et prope est, & non facit, & ideo magis non facit quia prope est. Curando enim imposuit quod imposuit, & curando non facit quod rogitur. Non te exaudit ad presentem voluntatem, exaudiendo ad futuram sanitatem, & hoc atque ad voluntatem: Nam ut si sanus esse vult etiam qui urit non vult. Prope est ergo Dominus omnibus invocantibus eum, sed quibus omnibus? Omnibus qui invocant eum in veritate. Tales omnes confirmat decedentes; qui invocant eum in veritate.

Vide in 2. p. in Feriis Rogationum: Et infra in hac p. Fer. 2. Hebdom. 27.

Hayneusue pars quarta.

Mm

DO-